Лукавий біс, породжений хвалою,
липкий та сласний, сотворив туман
і, зграбно зістрибнувши з аналою,
повів тебе в сади своїх оман…

Ти бачив силуетів довгу свиту,
непевну і розмиту, як мара,
і ти гадав, що то — картина світу
або принаймні хоч дотепна гра —

лягали на папері чемно й штивно
уламки поз, гримас, і слів, і сліз,
а біс тебе під'юджував активно
і, генієм назвавши, в душу ліз…

Аж поки не набрид і став муторним.
Так вичерпав себе твій з ним роман —
він обернувся акробатом чорним
і поволік, мов шлейф, отой туман.

І що ж тепер? Ти — сам собі предтеча,
до слів і сліз торуєш перший слід…
Та що, як за туманом — порожнеча,
а не живий і вистражданий світ?..